

?Creixem amarats de la personalitat del lloc que habitem

si ens imaginem els paisatges i comarques de Catalunya com l'alumnat d'una classe, m'agrada entendre que l'Empordà sempre serà la persona guapa de la classe. en canvi, el Bages té una bellesa senzilla: aquella bellesa de mirar, una bellesa tranquil·la, la d'aquella persona que descobrim més tard, a les colònies de final de curs, quan totes les llums ja no enlluernen.

creixem amarats de la personalitat del lloc que habitem. hi ha indrets que en la imatge que en tenim són, des del primer moment, populars, atractius i desitjats de manera majoritària. són llocs on qualsevol persona vol sentir-s'hi vinculada perquè "formar-ne part" els aporta, emocionalment i relacional, un benefici del tipus que sigui. és similar al que passa amb les persones. totes recordem la persona guapa de la classe, aquella que se la té en gran prestigi per la seva aparença, que no li cal fer-se veure que ja se'n fa, etc. inclús quan això comporta el descrèdit de les seves altres qualitats o n'invisibilitza les inseguretats que també la defineixen. són persones amb les quals totes hem volgut relacionar-nos perquè ser ?algú o alguna cosa d'elles', ens posiciona i ens defineix.

el rol social que ocupen els indrets no és estanc i amara també la personalitat dels membres de la seva comunitat. no és el mateix créixer sabent que ets de l'Empordà, de Barcelona o de X lloc que ser del Bages, de les Garrigues o de Y altre indret concret. perquè la personalitat del paisatge i la percepció social que tenim de les gentes que l'habiten, igual que amb les persones, influeixen en les relacions que tindrem amb la resta del món.

comprendre la nostra relació social amb l'espai que ens defineix i les socioemocions que n'emanen ha de ser també una manera de comprendre'ns a nosaltres mateixes i relacionar-nos amb tranquil·litat des d'aquest punt.